

Ви чули? Цієї ночі воно знову гарчало.

Воно хоче увірватися з тієї кімнати до мене. А потім схопити мене й загризти.

Тільки чорно-білі клапті моєї шубки розлетяться довкола.

Чорно-білі клапті, бо я кішка чорно-білої масті.

Ви ж знаєте, чорно-білі кішки украй вразливі. А ще дуже красиві. І страшенно розумні.

МУЗЕЙ
КУЛЬТУРИ ТРИПАЛЬСЬКОЇ

Звідки я тут узялася

Невідомо, звідки я взялась у Музеї.

Пригадую тільки, як сиділа на купі глини, хлебтала з калюжі воду. Я вся тремтіла від холоду й слабкості, а моя шерсть аж ворушилася від бліх.

Музейні працівники відмили мене, нагодували. Вони хотіли віддати мене в добрі руки. А коли ті добрі руки не трапилися — зрозуміли, що все одно не зможуть жити без мене. Тож назвали мене Ваською і залишили собі.

Ну, тоді, може, я була і Васька, але зараз прошу називати мене Васиною. Це більше пасує кішці, яка вже четвертий рік живе і працює в такому поважному закладі, як Музей трипільської культури.

Ой, трипільська культура — це ду-у-уже культурна культура. Тобто людська спільнота, яка поселилася на цій землі сім тисяч років тому.

